

Satyam Shivam Sundaram #3 vraag 1

Geliefde meester, waarom ben ik naar niets meer nieuwsgierig?

Devageet, twaalfhonderd jaar geleden was er een mysterieschool precies zoals deze. Hij hoorde bij een van soefies grootste, Mevlana Jalaluddin Rumi. Het Turkse woord Mevlana betekent 'geliefde meester', het is nog nooit voor iets anders gebruikt. Voor zijn mysterieschool was in grote letters geschreven: dit is niet een plek voor nieuwsgierigen.

Nieuwsgierigheid heeft geen spirituele betekenis. Nieuwsgierigheid is zoiets als jeuk in je hoofd: als je krabt verdwijnt het, als je niet krabt verdwijnt het ook. Er zit geen passie in nieuwsgierigheid, het is erg oppervlakkig. Zijdelings komt er een vraag in je op - maar het is niet je zoektocht. Je wijdt niet je hele leven aan het zoeken naar het antwoord. Je zal je niet eens erop toeleggen het te onderzoeken.

Nieuwsgierigheid is goedkoop, als iemand antwoord geeft ok, als niemand antwoord geeft ook ok. Je hebt geen diepe interesse... het komt niet uit je hart. Nieuwsgierigheid moet verdwijnen voordat het tot een gepassioneerd onderzoek naar het bestaan wil komen.

Dus Devageet, het is geen slecht teken, maar een enorme belangrijke indicatie dat je op de juiste weg bent. Die weg hoort niet aan de nieuwsgierigen toe, maar tot hen die betrokken, toegewijd zijn, die zelfs hun leven kunnen opofferen voor de ervaring van waarheid. Als nieuwsgierigheid verdwijnt ben je niet meer een student, maar word je een discipel. Dat is het enige verschil tussen de student en de discipel. De student is alleen maar nieuwsgierig, vergaart zonder veel interesse van alle bronnen kennis. Het is niet zijn wezenlijke zoektocht, alleen maar kennis vergaren om zijn onwetendheid te verdoezelen. Maar de onwetendheid blijft, en hoe meer verdoezeld, hoe gevaarlijker, omdat je het vergeet. En de mens die zijn onwetendheid heeft vergeten is een mens die totaal de weg kwijt is. Om je onwetendheid te blijven herinneren is om je te blijven herinneren dat de nacht nog niet voorbij is en je ochtend nog niet is gekomen. Dat je nog een heel eind te gaan hebt voordat de nacht verdwijnen zal en je de eerste tekenen aan de horizon zal zien van de opkomende zon met al zijn pracht en praal. Met al zijn kleuren en schoonheid.

De nieuwsgierige is voor niets dieps verantwoordelijk. Zodra je er gepassioneerd in geïnteresseerd bent om te weten, wordt het een kwestie van leven of dood. Zonder weten lijkt je leven alleen maar een woestijn zonder enig oase. Je moet het kennen, alleen dan zal je leven wat betekenis, wat bedoeling, wat relevantie hebben, enige reden om te blijven bestaan. Maar de discipel is alleen maar het begin niet het einde - maar een goed begin. Daar komt een moment wanneer je gepassioneerde verlangen om te weten in nog diepere wateren verandert. Het wordt niet alleen maar een verlangen om te kennen, maar om te zijn. Kennis is altijd iets apart; er is een afstand tussen jou en het gekende. Je bent er niet èèn mee, de kenner staat los van het gekende. Dat is de staat van kennis. Het kan je dorst niet lessen. Het water is er, jij bent er, maar er is geen connectie. Je dorst zal zelfs heviger worden. Dat grote moment komt ook in het leven van de discipel wanneer hij de zoektocht voor kennis dropt en de zoektocht voor *zijn* begint.

De nieuwsgierige is alleen geïnteresseerd in informatie.

De discipel is geïnteresseerd in kennis.

De devote is geïnteresseerd in transformatie.

Hij is niet tevreden de waarheid te kennen. Hij zal alleen tevreden zijn als hij de waarheid wordt. En, het is in feite de armoede van de taal dat ik het woord worden moet gebruiken. Niemand "wordt" de waarheid, want iedereen is het al. Waarheid is precies je zijn, niet je worden.

Het is niet een proces, geen pad wat bewandeld moet worden, het is geen doel in de toekomst wat je moet bereiken. Waarheid is iets diep van binnen wat altijd daar is geweest

van eeuwigheid tot eeuwigheid, of je dat nou weet of niet. Of je het realiseert of niet, of je het herkent of niet, dat doet er niet toe, het is er. En voor het menselijk bewustzijn is dit de grootst mogelijke ontdekking.

Dus is het prima dat je naar niets nieuwsgierig meer bent. Het is een teken van volwassenheid, van de staat van student naar discipel te groeien. En zoals ik je ken Devageet ben je zelfs al gegroeid van de staat van discipel tot de ultieme glorie van het devote zijn. Je zoektocht, je vraag is niet meer een droog onderzoek. Het is je hart geworden, je hartslag. Alle nieuwsgierigheid zal natuurlijk verdwijnen. Op een dag realiseer je je dat zelfs kennis over waarheid, kennis over Goddelijkheid, kennis over schoonheid... je geen interesse meer hebt in kennis. Kennis over water zal niet helpen, wetenschappelijk te weten dat het uit zuurstof en waterstof bestaat zal je dorst niet lessen.

Op de weg zal het meest glorieuze moment komen wanneer je hele interesse en passie geconcentreerd raakt op èèn punt, van jezelf ontdekken, ontdekken dat je er altijd geweest bent, je bent, zelfs nu, afgezien of je het nou begrijpt of niet je zal altijd je authentieke, essentiële, existentiële wezen blijven. Het omvat alles. Satyam Shivam Sundaram.

De waarheid, de Goddelijkheid, en de enorme schoonheid die opkomt door de herkenning van je waarheid – zijn, van je deelgenoot zijn van een Goddelijk bestaan. Je gebaren worden een dans, je stiltes worden een lied, je woorden worden aangestoken door een nieuw vuur, een nieuw licht, je hele leven wordt een bron van magnetische kracht.

Een paar dagen geleden was er een kind geboren in Frankrijk. De moeder werkte in een atoomcentrale. Tijdens de negen maanden van haar zwangerschap was ze blootgesteld aan nucleaire energie, doktoren en chirurgen waren erg nieuwsgierig wat voor effect dat op het kind gehad heeft. Verrast waren ze, het kind was erg gezond, stralend gezond. Ze dachten hij kon wel blind zijn, ze dachten hij kon wel kreupel zijn. Die mensen hadden nog nooit zo'n mooi levend en vibrerend kind gezien. Maar toen ze het kind op de behandelafel zetten was er een schok en verassing: alle instrumenten van de chirurgen en doktoren bewogen naar het kind toe. Het kind werd een magnetische kracht.

Japanse wetenschappers hebben uitgevonden dat een hele kleine dosis van constante straling erg helend is. Grotere dosis kan doden; als de hoeveelheid groter wordt, wordt het gevaarlijk. Een kwalitatieve verandering komt door een grotere hoeveelheid. Een milde dosis precies op het minimale kan immense gezondheid en welzijn geven. Een wetenschapper in Japan heeft twintig jaar in Hiroshima en Nagasaki speciaal op dit project gewerkt: bestaat er een mogelijkheid dat een bepaalde hoeveelheid straling levensbevestigend is? Toen hij naar de universiteit waar hij bij hoorde na twintig jaar terugkwam, konden zijn collega's het niet geloven. Zij waren twintig jaar ouder geworden, en die man leek jonger te zijn geworden dan voordat hij vertrok. Vijfenzestig maar ziet eruit als vijfenveertig.

Een enorme ontdekking had hij gemaakt. Hij houdt veel van mij, stuurde een paar kleine dingen op. Een klein flesje met radioactief materiaal wat hij al een jaar gebruikt had. Legt het in zijn badkuip zodat het water radioactief wordt, maar op een minimale en voorzichtige dosis.

Hij stuurde een riem wat hij een jaar gebruikt heeft, gevuld met radioactief materiaal uit Hiroshima, hij voelt dat die gordel zijn ouderdom en ziektes weggenomen hebben. Over mijn gezondheid was hij immens bezorgd en hij zal hiernaartoe komen.

De dingen die hij stuurde heb ik niet gebruikt, omdat wat voor de èèn milde dosis is, voor de ander te veel kan zijn. Ik heb een zeer delicate lichaamsstructuur, dus ik wacht eerst op hem om het verschil te zien tussen mij en hemzelf en dan wordt er besloten.

Als je van de staat van discipel naar devote begeeft, zal je plotseling beginnen te stralen met iets wat voor eeuwen sluimerend in je is geweest.

Je wordt een magneet, niet zomaar een magneet maar een spirituele magneet. Mensen zullen naar je toe trekken niet wetende waarom, maar ervaren een enorm verlangen bij je te zijn en een heerlijk welzijnsgevoel, een naar binnen gaan. Ik begon mijn reis alleen, en zonder iemand te informeren zag ik dat mijn karavaan groter en groter en groter werd. Mensen kwamen van verre landen rond de wereld, zichzelf afvragend waarom ze gekomen zijn, zich niet bewust van de innerlijke aantrekkingskracht.

Devageet heeft het hart van een klein kind, uiterst onschuldig. Zijn transformatie van discipel tot de glorieuze staat van devote kwam heel spontaan, heel natuurlijk bij hem. Alleen maar door in mijn aanwezigheid te zijn, alleen maar door bij mij te zijn, heeft hij miljoenen lichtjaren overbrugd.

Devageet, het is natuurlijk dat je nieuwsgierigheid verdwijnt. Gauw zal je ook iets anders zien verdwijnen, je dorst naar kennis. Dit zijn goeie indicaties van thuiskomen. Misschien één stap verder, en je zal alle nieuwsgierigheden, vragen, dorst naar kennis vergeten, en zal je simpelweg relaxen in het nieuwe licht dat je hebt gevonden, helemaal op je gemak, koel en kalm, geen enkele zorg in de wereld, op je gemak met de bomen en vogels en de oceaan en sterren.

Je houdt van lachen, je hebt een groot gevoel voor humor. De reden dat ze allemaal anti-leven waren was dat ze niet voor lachen konden zijn, ze waren allemaal tegen liefde, hoe konden ze voor lachen zijn. Het waren levensontkennende, niet levensbevestigende ideologieën. Daarom zie je in het leven van Jezus in geen enkel geval dat hij gelachen zou hebben. Voor zijn kruisiging zelfs leefde hij of hij doorlopend gekruisigd werd. Het lijkt of de kruisiging van Jezus Christus een culminatie is: deze kerel zal alleen maar tevreden zijn als hij gekruisigd wordt.

“Waarom zat je mijn jongste dochter gisteren in die donkere hoek te kussen?” zei de boze vader. “Nou ik haar in daglicht gezien heb vraag ik mij hetzelfde af,” zei Ernie. In het donker ben je nieuwsgierig en zomeer geweest, maar in het licht begin je je af te vragen “waar ben ik mee bezig geweest?”

Het was het vijftienvijftigjarig jubileum van het echtpaar, en de vrouw zei: “Lieverd, je bent over de jaren heen een erg goede echtgenoot geweest, en ik wil je mijn waardering laten zien. Is er iets dat je zou willen op deze speciale dag?”

De echtgenoot dacht even en zei toen: “Ja, eigenlijk wel. Je hebt mij altijd verboden in de bovenste la te kijken van je kast, ik zou heel graag willen zien wat daarin ligt.” Zijn vrouw stemde toe en hij opende de la.

Daar lagen twee eieren en tienduizend dollar in contanten in.

“Waar zijn die eieren voor?” vroeg hij.

“Nou, zei de vrouw, ik neem aan dat het tijd is dat je het weten moet. Elke keer dat ik je ontrouw was legde ik een ei in de la.”

“Twee keer in vijftienvijftig jaar,” glimlachte de man, “dat is begrijpelijk, maar wat is al dat geld?”

“Nou, lieverd zei de vrouw elke keer als ik een dozijn eieren had verkocht ik ze.”

Devageet, het is heel goed niet nieuwsgierig te zijn naar onnodige zaken, je weet maar nooit....